

FOLK OG LAND

Retfærdighed er ikke noget samfundet yder.
Det er noget, man tiltvinger sig!
(Dansk "Slesvigeren" om skolestreiken i Oslo)

HERR KRISTIAN SKARD
 TASSOVN. 79
 ULLVAL-HÅBBY.

Vi pirket hull i det bombe- sikre taket

- og la ut selvskudd
for tyskerne

Av Konrad Sundlo

Det første jeg tittet etter da jeg sommeren 1933 kom til Narvik som sjef for «Nord-Hålogalands Infanteriregiment nr. 15», var om der fantes befestninger i området. — Narvik er jo en malmbym og en shippingsby av rang, så jeg hadde all grunn til å tro at i Indre Ofoten hadde travle festningsbyggere vært på ferde.

Det hadde de da også, i land-

Sildvik jernbanestasjon, hvor der skulle ligge et par forter med front mot Sverige.

Jeg bestemte meg til å se litt nærmere på disse forterne, og så sa jeg da en dag til en kaptein ved staben:

«Der ligger jo noen forter eller blokkhus ved Sildvik. Assen er det med dem? Er det regimentet som har ansvaret for dem, eller hvorledes er det?»

«Alt ved Sildvik er underlagt Festningsartilleriet,» sa kapteinen. «Vi har ikke noe ansvar for hvordan det ser ut der.»

«Vi må se på sakene allikevel,» sa jeg. «Jeg tenker vi drar avgårde i morgen.»

Og det gjorde vi.

Neste dag stod vi så i nordre fort, som ligger noen hundre meter øst Sildvik jernbanestasjon og ganske nær jernbanelinjen.

Fortet hadde front mot Sverige. Og da det lå lavt i forhold til de «fiendtlige» stillinger, var det forsynt med «bombsikkert» tak.

Vi fant oss en kjepp og pirket opp i taket.

Vi pirket hull i taket!

Død og snyte!

Hadde min ledsager vært

en ugudelig kropp, ville han ha kommet med sterke uttrykk, men nå sa han bare:

«Dette ser ikke bra ut, oberst. Kommer der hester eller kuer ut på taket, går de igjennom og vil pådra staten stort erstatningsansvar. Her må absolutt gjøres noe!»

— — —

Så gikk vi til søndre fort.

Det lå et par kilometer lenger opp i fjellet og 400 m. høy-

Det fantes ikke vei dit opp, men det gjorde det ikke til det andre fortet heller. Og landskapet var slik, at da jeg ved en senere anledning visiterte søndre fort sammen med kapteinen, falt denne og brakk av seg ene leggen.

Søndre fort var det sterkeste og beregnet på å huse en kanon, men kanonen var ikke der.

«Hvor er kanonen?» spurte jeg.

«Den kommer først ved mobilisering,» svarte kapteinen.

«Assen skal vi få den hit opp da, uten vei?»

«Det er meningen å sette opp bukker og lage taubane. Obersten så kanskje at der lå en hel del stålkabler i nordre front?»

«Taubane... Tror De det går an å frakte en kanon hit opp med taubane og med uøvede folk? I løpet av noen uker kan man nok få det til, men på noen få dager og kanskje midt på vinteren... Hva? Tror De det går?»

«Vårherre veit!» sa min kaptein ved staben.

— — —

Som dagene gikk, begynte jeg også å se meg om etter de festningene som skulle for-

Vest-Tyskland nekter utlevering av neder- landsk frontkjemper

Willem Albertus Pollak rømte i fjor fra det nederlandske fengsel i Breda. Pollak er av polsk-tysk slekt, men født og oppvokst i Nederland. Under krigen meldte han seg som frivillig til Waffen SS og ble ved krigens opphør arrestert og senere dømt for sin deltakelse.

De nederlandske myndigheter visste han var flyktet til Tyskland og forlangte ham ad diplomatisk vei utlevert.

Pollaks sak ble prøvet for tysk domstol, som avga sin kjennelse 29. desember i fjor. Denne kjennelsen resulterte i et avslag på anmodningen om utlevering, hvori det kort fortalt heter:

«Willem Albertus Pollak kan ikke utleveres, idet forfatningen forbyr utlevering av tyske statsborgere. Han er tysk statsborger, fordi han har gjort tjeneste i Waffen SS, hvis medlemmer etter førerdekret av 19. mai 1943 automatisk ble tyskere. Dette dekret utsendes av Adolf Hitler på et tidspunkt, da den lovgivende makt var i hans hånd, og det var derfor av en lovlig karakter.

*

Saken er ikke innbragt for forfatningsdomstolen i Karlsruhe og må derfor anses som endelig.

svare Narvik mot angrep fra vest, fra havet.

Men jeg kunne ikke finne en eneste en.

Riktignok var der i Ytre Ofoten noe som heter Ramsund Befestninger. Men de har ingen betydning når det gjelder forsvaret av Narvik. De ligger nemlig i Ramsundet, et sund som går fra Ytre Ofotfjord og nordover og er beregnet på å dekke Harstad, men kan ikke gripe inn mot en fiende som kommer vestfra inn Ofotfjorden for å gå mot Narvik. — Slik var det

(Forts. side 8).

Den Røde virksomhet i det Hvite Hus i Washington

Det var en uhellsvanger enighet i den norske pressen om å undertrykke fakta når det gjelder sovjetagentenes underjordiske arbeide i USA. Amerikanske aviser derimot, også de som selv er mere eller mindre inspirerte av Sovjetunionens Venner, tar også inn nyheter som går imot deres eget syn, sikkert ikke fordi de har særlig lyst til det, men fordi det er god pressestikk.

Det amerikanske FBI (sikkerhetspoliti) har i mange år lagt fram rystende beviser for illojal virksomhet blant politikere i de høyere og mest innflytelsesrike stillinger, uten at hverken Roosevelt- eller Truman-regjeringen gjorde noe alvorlig for å stanse det. Spioner ble avslørt på løpende bånd innen en rekke viktige instanser, således innen Den økonomiske Utenlandshjelpen, i Komiteen for Økonomisk Krigføring og i de avdelinger innen Finansdepartementet som utformet den økonomiske politikken som skulle ruinere Tyskland.

Dokumentariske beviser ble lag fram av FBI for en omfattende infiltrasjon i de høyeste regjeringkretser og i statsadministrasjonen i sin alminnelighet. Sovjetagenter i toppstillinger har så igjen utnevnt sine folk i nøkkelstillinger og i nøkkelkomiteer i kongressen, de har vært rådgivere for regjeringens medlemmer, skrevet taler for dem og vært med i regjeringskonferanser, — har ansatt folk

i komiteer som utarbeider grunnleggende retningslinjer for den amerikanske innen- og utenrikspolitikk. De har reist, og reiser rundt i alle verdensdeler som politiske emisærer og representanter for det amerikanske folk. De har vært til stede på praktisk talt alle internasjonale konferanser, hvor statsmenn har møtt hverandre og vært med å treffe de mest skjebnesvangre avgjørelser (som i Teheran, Yalta, Versailles).

Denne hendens inntrengen i den amerikanske statsadministrasjon har pågått gjennom tyve år, i hele New Deal-Roosevelt-Truman-tiden.

Et lite innblikk i hvordan der arbeides får man av en beediget beretning fra et tidligere medlem og mhvordan den såkalte Hal Wares celle arbeidet.

Et medlem av denne cellen var også Alger Hiss, den allerede dømte sovjetspion, foruten andre i de høyeste stillinger som Le Pressmann, John Abt, Nathan Witt og (Forts. side 5).

Før Geneve-konferansen

(FEI) Sovjet og kommunistpropagandaen har gang på gang understreket at det eneste man virkelig oppnådde å komme til enighet om i Berlin var å anerkjenne Røde-Kina som en verdensmakt. Det er derfor ikke å undres over at både de kinesiske og nordkoreanske regjeringer aksepterte innbydelsen til konferansen. Syd-Korea har ennå ikke bestemt seg, men hovedproblemet er ikke lenger Korea, men Indo-Kina.

Viet-Minh styrkene gjør store anstrengelser for å utvide sine operasjoner i Laos og Cambodia, slik at kommunistene på Geneve-konferansen kan peke på at de dominerer et stort stykke av

landet. Det er likeledes av stor betydning for Viet-Minh at de gjør sine erobringer nå før regnetiden setter inn. Den kommunistiske ekspansjon er sikret på grunn av de store forsyninger fra Kina, som nå er oppe i tre tusen tonn pr. måned eller dobbelt så meget som før.

Vil derfor Viet-Nams uoffisielle deling langs den 16de parallell bli akseptert? Svaret vil neppe bli gitt av noen av partene. Vil Mao-Tse-Tung, «den mest konservative kommunist», komme tilbake i det offentlige lys før Geneve-konferansen, eller vil det bli overlatt den fanatiske, Moskva-trente Liu-Shau-chi å dominere?

FOLK og LAND

Ansv. utgiver og redaktør:

Finn Brun Knudsen.

Telefon 55 76 56. Postboks 1407.

Ekspedisjon: Kierschowsgt. 5, Oslo — Tlf. 37 76 96

Æres den, som æres bør

Offisiell tysk anerkjennelse av norske myndigheter og arbeidere for hjelpen under kampene i Norge

Tyskernes hurtige fremrykning i Norge vakte forferdelse og beundring, våre troppers likeså hurtige kapitulasjon var mange ganger gjenstand for uforstandlig kritikk. Man var den gang ikke bekjent med at våre tappert kjempende og elendig utrustede soldater til dels også ble bekjempet av sine egne landsmenn og myndigheter. Tyskerne var klar over verdien av den norske bistand. Denne fremheves i en rapport av 6. aug. 1940 fra Krigsøkonomi-departementet i Berlin (W. W. und Rüstungamt Berlin nr. 2121/40 geh. (Stab.) i følgende anerkjennende ordelag:

«En annen påtrengende oppgave, som stadig vokste under den krigerske fremmarsj, var istandsettelsen og fornyelsen av forbindelsesveiene. Også på dette område lyktes det Wehrwirtschaftsoffiserene, ved handledyktig innsats og med understøttelse av de norske myndigheter, samt med norske arbeidskrefter, å yte noe overordentlig på korteste tid. Kun derved muliggjordes forsyningene av de marsjerende og kjempende tropper og tilførselen av menn, redskap, næringsmidler og forstoffer i nødvendig omfang. Forsyning av de besatte områder skapte nemlig overordentlige vanskeligheter på grunn av fremrykningens hurtighet, befolkningens fattigdom og det ugunstige vær. På enkelte steder ble forsyningen lettet ved de store lagre av næringsmidler, som var lagt opp for englenderne, men måtte etterlates av disse ved deres hurtige flukt.»

Koselig lesning?

Oversettelsen garanteres av E. B.

Innsamlingen til den blinde frontkjemperen

Vi har gleden av å kvittere for følgende beløp som er kommet inn siden sist vi kvitterte:

L. K 50.—, B. S. 20.—, R. L., Kragerø 15.—, I. O. 34.—, Marie Müller, Otta 20.—, F. H., S. Aa., R. F. 40.—, Hjalmar Jacobsen, Moltustranda 100.—, Vennene på Fjeldskålnes 50.—, I. Dahl, Bergen 25.—, Reidar Meland, Stavanger 10.—, S. M. 20.—, M. N. 100.—, Miles 50.—, 3 glade givere 50.—, M. og R. H. 10.—.

Vi takker for pengene som vil komme godt med, og lager en

SLUTTSPURT

Vi setter 15. mai som siste termin for innsamlingen og retter en inntrengende appell

til alle som kan avse større eller mindre beløp, til å sende sine bidrag.

La oss gå inn for at denne blinde frontkjemperen skal få en så stor støtte at det kan ha virkning for resten av livet hans. Muligheten for å sikre hjemmet hans er nådd, muligheten for å gi ham et økonomisk grunnlag for hans videre eksistens kan nås.

Vår blinde venn er en tapper sliter. Han har arbeidet, men han kan ikke tjene så meget at han kan sikre de tilbakeslag som livet nå engang gir. Like før påske ble han syk. Inntekten stoppet, og enhver kan tenke seg situasjonen han og hans familie var i når han ikke hadde ressur-

Hva er krigsforbrytere?

Under et besøk i Bonn i 1952 uttalte den senere NATO-sjef general Ridgway:

... at amerikanerne i Korea-krigen (og han selv) hadde benyttet samme krigsføringsmetoder som dem de tyske «krigsforbrytere» satt fengslet for.

Samtidig forlangte generalen at disse skulle løslates.

Blant de tilstedeværende var mange av dem som er uheldelig forsvarere av Nürnbergdomstolens hevnjustis og som gjerne ville vite om også den tidligere NATO-sjef general Eisenhower delte Ridgways oppfatning. Til det svarte generalen «at Eisenhower ikke hadde kjempet mot bolsjevikene.»

*

Og dermed mentes uten tvil at de som ikke selv har kjempet mot en så lovløs og barbarisk fiende ikke har forutsetninger for å dømme i saken.

Svært mange er også uvitende om den adgang Haag-reglene gir angående representativer overfor en fiende som anvender metoder i strid med folkeretten.

*

Det ville være en vinning for sivilisasjonen og rettsfølelsen om begrepet «krigsforbryter» snart ble så tydelig definert, at det ikke igjen, med noe skinn av rett, skal skje at seierherrene skal kunne stemple og behandle den tapende part som «krigsforbrytere» og en gang til slippe løs et slikt helvete av hat, myrderi, tortur, plyndring, henrettelser og massearrestasjoner som det makabre skuespill som i «retstens navn» utfoldet seg i det skrekkens år 1945.

Dette skulle de gode nordmenn snart ta opp, da det jo ikke er mulig å si hvem som blir seierherren om en ny krig skulle bryte ut.

ser oppspart. Denne gangen gikk det selvfølgelig godt, fordi bladets lesere hadde gått inn for ham og skaffet ham midler. Men vi må gå lenger — vi må skaffe ham så stor kapital at han kan starte noe for seg selv. Da først er han sikret helt ut.

Altså: Innen 15. mai mottar vi bidrag.

!!

Rundt om i landets aviser ser vi tid om annen annonser med omtrent flg. innhold:

Etter begjæring av Erstatningsdirektoratet avholdes tvangsauksjon hos N. N. over: 1 vedkapper, med el. motor, en 9-tinns fjærharv og en ku. Grunnlaget er utpantning for skyldig landssvikbot i h. t. forelegg.

Ennå 9 år etter er det en hel del av de rettsforfulgte som ikke har greid å betale de ulovlige forelegg. Det er på tide at slike ting i alle fall blir ettergitt. Myndighetene må slutte denne menneskejakt og tenke på fremtiden.

Man må innrømme at debatten om atomvåpnene har nådd nye høyder i menneskelighet når administrasjonen for U.S.A.s sivilforsvar nå skriver:

De siste eksperimenter reiser bl. a. spørsmålet: Hvorledes begraver man mest praktisk og hygienisk 9 millioner lik.

Si meg hvem dine fiender er . . .

General Telford Taylor, en av senator McCarthys uforsonlige motstandere, gikk nylig til sterke angrep på senatorens metoder.

I denne anledning var i det amerikanske ukeskrift Newsweek tatt inn et intervju med begge parter, henholdsvis general Taylor og McCarthy.

I intervjuet med sistnevnte spør bladet hva han har å si til at general Taylor kritiserer hans metoder.

I denne forbindelse hevder McCarthy at generalen ikke er den rette til å snakke om «metoder». Han minner om generalens opptreden som anklager ved Nürnbergdomstolen, og sier ordrett:

— General Fuller, en berømt engelsk militær og historiker, har anklaget ham (Taylor) for «moralisk svik». Kongressrepresentanten Dondero anklaget Taylor for «å ha spekket sin stab med kom-

IN MEMORIAM:

Asbjørn B. Sæteren

Skolestyrer ved Snåsa real-skole magister Asbjørn B. Sætere'n, omkom 14. april under isfiske i Snåsavannet. — Han brukte sykkel og kjørte ned i en råk.

Sæteren har fått Universitetets gullmedalje for en avhandling om Olav Duun. Han har blant meget annet arbeidet som bokmelder i pressen.

Under okkupasjonen debuterte han med en svær roman på Kamban: «D u k a n i k k e g å f r a b o r d e», under pseudonymet Asbjørn Bratt. Mange vil kanskje huske hans skarpe penn, når vi nevner at han i sin tid skrev en mengde meget diskuterte artikler i Aftenposten under det beskjedne merke «abs».

Skulle man finne noe å sammenligne hans debutbok med, må det bli med svensken Gustav Ericssons halvt selvbiografiske roman — «Hög-förråderi mot Sodom city».

Asbjørn B. Sæterens profil vises ved to sitater fra artikler av ham i «Ragnarok» for 1944:

«Vår tid roper etter en ny adel. Etter et folkeelement som ikke er tilfreds med å sørge for sin egen eksistens.. men som i kraft av sitt langsyn og sin utvidede menneskelighet føler ansvar for fellesskapet og finner sin største lyst i å bruke opp seg selv i innsats for andre.» —

— «Det er etter mitt skjønn uverdige å skrive bare for å underholde, tjene penger og glimre ved sin smule fingerferdighet. På den annen side tror jeg ikke særlig på propagandalitteratur. Litteraturen har en tendens til å forsvinne, propagandaen blir igjen i hele sin ublu nakenhet. Og blir hensikten for påtrengende, kjenner man reaksjonen hos det gjengse publikum. Man liker no engang ikke å få allting konfeksjonssydd.»

A. L.

AVISFONDET

(«Pressefondet»)

holder generalforsamling å Hotell Phoenix, Trondheim, den 8. mai 1954 kl. 12.

Sakliste er utlagt hos formannen.

Ryktet dreper

Fra Tønsbergs Blad tillater vi oss å gjengi følgende: «Ryktet dreper», sier japanerne. Det er et moralbud både i Japan og Kina, at ryktemakeri er jevngodt med mord.

Det gjelder i første rekke det rent personlige rykte. I tider som disse får jo ofte ryktene en noe annen og mer politisk karakter, men de er ikke mindre farlige for det. Imidlertid settes det også i omløp en masse ondskapsfulle rykter om privatfolk, og dette uvesen griper om seg. Det nytter ikke å peke på det usle i sånn trafikk. De som sprer ryktene har sine onde hensikter og er godt dekket av tidens virvar.

I forbindelse med dette ryktemakeri faller en gammel anekdote i tankene:

En syk mann som var oppgitt av legen, fikk en dag besøk av en ryktesmed, som hadde skadet ham meget. — Dårlig samvittighet hadde drevet mannen til sykeleiet, og hensikten var om mulig å få døyvet den nagende anger.

«Jeg vil gjerne gjøre noe for deg,» sa mannen til den døende. «Det er mulig jeg kan få gjendrevet dette ryktet.»

«Det kan du vel ikke klare,» svarte den syke. «Men siden du endelig vil gjøre meg den tjenesten, så ta denne hodeputen, gå opp i etasjen over her, og rist dunene ut av varet.»

Ryktemakeren syntes at dette var litt underlig, men han følte det slik at han ikke godt kunne avslå. Det blåste friskt, og dunene føyk til alle kanter.

Da oppdraget var utført takket den syke, og tilføyet: «Gå nå ut og samle sammen all den dun som var i kutevaret.»

Da plutselig forsto sladrehanen det hele og gikk stille sin veg.

Men slik er det med ryktene. En kan forsøke å gjendrive dem, men det er praktisk talt umulig. Det er den lumskeste og mest avskyelige trafikk et menneske kan beskjefte seg med. Ryktet kan drepe, og derfor skulle ethvert hederlig menneske bekjempe dette onde.

Men det er dessverre vanskelig i denne tid, da luften er så full av ondskap.

Sladderer kan ikke stanses!?

Den går alltid videre — i stadig mer raffinerte former. Den eneste som ikke blir holdt ajour med denne bakholds-virksomhet, er angjeldende selv, den som sladderer rammer og som får føle virkningen av den, ofte i så uhyggelig grad at det går på livet løs.

Av og til kan det allikevel hende at «ulykken» er ute og at man selv blir medvitende i uhumskhetene, f. eks. når en av de vitende bli sint og ubehersket og kommer i skade for å røpe hemmeligheter som man på det strengeste er blitt pålagt å beholde for seg selv! Lykkeligvis ble dette omsider tilfellet for mitt eget vedk., og jeg fikk anledning til i rettssalen å renvaske meg ansikt til ansikt med fhv. ptfm. Sverre Hartmann — etterforsker i min såkalte «landssviksak» og som sådan forfatteren av både det første «søksmål» mot meg og den senere «anklage», som jeg fikk 3 år og 1 mnd. for — forhåpentlig til hans udelte tilfredshet.

P. gr. a. den ondsvinnede iherdighet som disse rykter

fremdeles fortsetter med, finner jeg det sterkt påkrevet å gjenta her i vår egen avis, hva det ble gitt meg anledning til å opplyse om i retts-salen :

Der har aldri, hverken i søksmålet mot meg eller i anklagen forekommet noe punkt om grovt angiveri, og dommen over meg (som for øvrig er ett av de mange justismord!) innbefatter således ikke angiveri. Der har heller ikke i søksmålet mot meg vært noe punkt av denne art, som er blitt strøket, fordi en av mine nærmeste ikke ønsket å vitne mot meg.

Øyvor Styren (Hansson).

Skriv kort!

Redaksjonen er takknemlig for den kontakt som er mellom leserkretsen og avisen. Vi mottar daglig brev med ros og ris og brev med innlegg og artikler. Mengdevis av dette er så godt at det burde trykkes, men plassen strekker ikke til — dessverre.

Vi har derfor en bønn: Skriv kort.

En 82-årig dames tanker i anledning striden mellom biskop Berggrav og professor Castberg.

Ethvert meneske har rett til å ha sin egen samvittighet og derfor også sin egen religion. Kan det dertil føye fra sin barnelærdom den lille katekismus med de 10 bud, og via himlens stjerner ydmygt heve sine øyne mot den allmechtige i bønn, da kan det nok unnvære de høye herrers spissfindigheter og den tørre rett:

Den skrallende latter og applaus som ledsaget disse disputer, som for mange inneholdt hellige verdier, gjorde det meget skremmende, og gjør sitt til at kirkens åndelige verdier, som mange har funnet i et langt liv, skades.

Jeg ber for åndelig fred, i allfall for det som er et menneskes rett: samvittighet og religion.

Tjøme 1954.

Ragnhild Smith-Kielland.

UKENS KRONIKK

For den politiske balanse i Europa er det godt å vite, at Spania er en fast borg mot kommunismen, og at Pyreneerne utgjør en sikker front mot det uberegnelige Frankrike. Men ånden fra 30-årene synes ennå å beherske den vesteuropeiske presse. At England her går i spissen, er ikke annet enn hva man kunne vente. Gibraltar er ikke bare en nå 250 år gammel erobring, men også litt av et sting i samvittigheten, hvis man da i storpolitikken kan tale om samvittighet.

U.S.A. som har overtatt forsvaret for det splittede Vest-Europa, ser litt annerledes på forholdene. Her er det ikke tale om sentimentalitet eller rester av kommunistenes propaganda i 30-årene, da Sovjets bue brast i Spania, men om en nøktern vurdering av de faktiske forhold. Og mens tomatkrigerne og de kommunistiske etterplaprer i Vest-Europas presse spruter blekk mot Franco-styret, myldrer hele Spania i dag av amerikanske dignitærer og militære misjoner, særlig fra marine- og flyvåpenet. Det er resultatet av septemberavtalen mellom U.S.A. og Spania.

Den amerikanske flyminister Talbot sier, at han har funnet de spanske flyplasser betydelig bedre enn han hadde ventet, og derfor har han allerede ført over fra U.S.A. de første reaksjonsdrevne skoleflyplan. Med de

samme transporter kom også de første amerikanske panservogner, endel artilleri og forskjellige elektron- og redaranlegg til den spanske krigsflåte. Samtidig er hele den spanske arme under omorganisering etter hemmeligstemlede planer.

Armeen består i fridstid av 300 000 mann, derav omtrent halvparten offiserer og underoffiserer. Som soldater må man også regne den anselige

men de er umoderne og propelldrevne, og det har bare 15 flybaser, hvorav 3 kan regnes som moderne. Men i slutten av dette år vil Spania ha fått 250 amerikanske reoplan, dels for undervisning og dels for opprettelse av den første moderne jagereskadron. — U.S.A. legger øyensynlig stor vekt på å tilveiebringe et moderne spansk flyvåpen på kortest mulig tid.

Hva krigsindustrien i Spania angår,

krysser, flere umoderne lette kryssere, 36 jagere og fregatter, 10 ubåter, derav syv moderne, og ca. 100 mindre enheter. I Nord-Afrika og på det europeiske fastland har Spania åtte store og fem små sjøbaser, men alle disse krever modernisering, og denne er allerede i gang. På flåtens verfter holder man på å bygge 9 jagere på hver 2000 tonn, 9 fregatter på 1100 tonn og 6 mindre torpedobåter. Senere venter man levering av nye båter fra U.S.A. og omorganisering av hele den spanske verftsindustri etter et nå vedtatt program.

På denne bakgrunn må man se Vest-Europas opprustning. U.S.A. har vist at det nytter ikke å sette alt på ett kort, særlig når man kjenner Frankrikes sviktende forsvarsevne og de kommunistiske infiltrasjoner, men midt i dette målbevisste arbeide må det være underlig å konstatere den animositet som kommer til uttrykk i vesteuropeisk presse, så snart det er tale om Franco. Her har kommunistene spilt godt. De kan bare trykke på knappene, så styrter penneknektene løs på Spania — landet som i tredveårene reddet Europa fra kommunismen. Lenger er vi altså ikke kommet, og det gir svarte forvarsler om noe skulle hende, og Tyskland ikke står rede til å ta det første støt.

De er visst gode å ta med Spania - en fast borg mot kommunismen

Guardia Civile, hvor de fleste funksjonærer er tidligere underoffiserer. Amerikanerne regner med at den spanske arme ved total mobilisering kan stille to millioner mann. Allerede nå kan Spania i løpet av et halvt år stille opp 60 divisjoner, men disse kan først bli fullverdige, når de blir utstyrt med amerikanske våpen og får den nødvendige omskolering etter linjer som de nye våpen krever.

Det spanske forsvars svakeste ledd er flyvåpenet, som bruker bare 25 pst. av forsvarsbudsjettet, mens armeen bruker 57 pst. og marinen bare 13 pst. Flyvåpenet rår over ca. 700 fly,

så er den ganske omfattende, men umoderne. Den skal nå omorganiseres og utstyres med amerikanske maskiner. De spanske arbeidere og teknikere i krigsindustrien får mange lovord av amerikanske eksperter, og man venter betydelig større investeringer her enn det opprinnelig var regnet med i septemberavtalen. Det skyldes ikke minst den billige og gode arbeidskraften, sammenlignet med den amerikanske.

Den spanske flåte er relativt stor, men umoderne. Den inndeles i fire grupper og består av et lite og umoderne hangarfartøy, en moderne tung

Tysk offiser synger ut om heimefrontenes partisanvirksomhet

Tidligere oberst i den tyske vernemakt Doye har i «Küf-häuser Bund»s offisielle blad skrevet en artikkel om hjemmefrontene.

Anledningen til Doyes artikkel er en fransk general, Marie-Emile Bethauarts forslag om å stifte et europeisk veteranforbund. Dette forslag, forsikrer Doye, «har funnet et hjertelig ekko i nesten alle tyske krigsveteraners hjerter,» og de vil med glede drøfte forslaget — men først «når problemet om de såkalte «krigsforbrytere» en gang har funnet en rimelig og rettfærdig løsning...»

«Hertil er vi således fullstenig enige med Dem, general,» fortsetter Doye. «Men når De senere gir en definisjon av ordet «soldat», er det en uoverstigelig kløft mellom Deres og vår oppfatning. For ikke alene ønsker De, at det europeiske veteranforbund også skal omfatte «motstandens soldater» — franske, belgiske og italienske — men De finner endog deres tilstedeværelse særdeles ønskelig! Det er på dette punkt at vi ikke kan følge Dem!»

Doye mener at hjemmefronten statsrettslig var partisaner. «Partisaner er personer — både menn og kvinner — som er kledd som sivilpersoner og, ettersom de skjuler sine våpen, ikke kan identifiseres som fiender. Hvilket representerer en krenkelse av de menneskelige rettigheter og i særdeleshet av Haagerkonvensjonen. De er ikke soldater! Selv om vi innrømmer at deres handlinger — skjønt de ikke kan sammenlignes med en soldats plikt — i visse tilfelle var begrunnet i kjærligheten til sitt land, og selv om vi forstår at De som franskmann naturlig ser Deres landsmenn i et annet lys, kan vi ikke betrakte disse partisaner som «tapre krigere».

Jeg vet at Deres partisaner var offisielt innregistrerte og underkastet militær organisasjon, og at den franske regjering med tilbakevirkende kraft anerkjente dem som krigsveteraner, og således a posteriori legaliserte snikmord, grusomheter og krenkelse av menneskerettighetene — men dette endrer ikke det faktum at de var partisaner. De har ikke rett til det ærefulle navn «soldat».

Hvor og når ble dette skrevet?

«— Det er sannelig ikke å undres over at vi unge med vår idealitet og begeistrede pågåenhet begynner å se oss om etter andre idealer, det er ikke det minste rart at revolusjonstanker og mussolinidyrkelse finner tilslutning under slike forhold. Det er alt sammen en sunn og naturlig reaksjon mot alt unødig snakk, en lengsel etter en virkelig makt med mot til å handle, en makt som lar kjensgjerningene tale for seg selv, istedet for å prate. — Se på Tyskland. «Det er ganske fabelaktig hvordan dette herjede land har reist seg etter ulykken og katastrofen. Det tyske folk er i sannhet et fedrelandskærlig og nasjonalt folk, et folk som vet å arbeide, et folk med en vilje av jern til å utrette noe. Derfor kan det også peke på resultater. Hva vil det si å være nasjonal på norsk? Bare spør vår nasjonale venstre regjeringens hovedorgan, «Den 17. Mai!» Der snakkes snart ikke om annet enn «norsken i styringsverket» og om «bunader» til prinsesse Märtha.»

Løsning:

Artikkel sign. F. F. med redaksj. utstyr s. 2 i Arb.bladet 27/3 19291

DET ER SAGT:

Erfaringer har vist at den som alltid mistror mennesker aldri blir skuffet.

Leonardo da Vinci.)

- Billig god mat -

NYSALTA UER leveres nu i heltønner, halvtønner og kvarttønner til handlende og forbrukere. Kvarttønner selges forbrukere for kr. 45.— 25 kg. netto. I halvtønner 50 kilo kr. 75.00 — heltønner kr. 140.—, handlende engrospris.

OTTO OTTESEN-HAVNERAAS A/S

Telef. 1630 - Kristiansund N.

«INDIAHJELPEN»

En av de ting vi har vært hjertens uenig i er Stortingets bevilgninger til India-hjelpen og den innsamling som herjet landet til samme formål. Offisielt heter det «fondet for hjelp av underutviklede land». Vi er uenig fordi Norge ikke har lov til å sette seg på sin høye hest og proklamere seg selv som den fullendte stat som med overbærenhet skal hjelpe andre.

Så lenge det her i Norge finnes store bygdelag uten elektrisk kraft, så lenge det her bor folk i gammer som det gjøres i Finnmark, så lenge skolevesenet enkelte steder ikke er kommet ut over to-delt skole i usle lokaler, så lenge sinnssyke må innlegges i fyllearett, så lenge dette og meget mere til finnes, har Norge først og fremst plikt til å rette opp sine egne underutviklede områder.

Imidlertid er bevilgningene gitt, og innsamlingen foretatt og «hjelpen» satt i gang. I disse dager foreligger Stortingsmelding nr. 27, som inneholder årsmelding og regn-

skap for Fondet for hjelp til underutviklede land. Årsmeldingen er uten interesse, men regnskapets utgiftsside er meget interessant, og vi gjengir den her:

Utgifter:

Administrasjonsutgifter:
Kontoret i Oslo,
inkl. delegasjonens reise
til India kr. 79 503.87
Kontoret i India .. » 5 074.41

Hjelpetiltak:

Teknisk eksperthjelp
til India » 79 707.67
Utstyr til fisket » 38 598.65
Tiltak vedr. fiske-
omsetningen » 3 795.56
Helse- og andre sani-
tære tiltak » 11 151.29
Den norsk-indiske leir » 32 303.28
Frakt- og assuranser
vedr. forsendelsene » 2 162.88
Diverse utgifter .. » 45 033.89
Sum utgifter » 297 331.50

Altså: Hittil er brukt innpå 300 000 kroner, hvorav den overveiende del er medgått til administrasjon, reiser, lønninger og diverse utgifter...

Det går med dette fondet som med så mange andre ting her i vårt samfunn, at penge- ne blir administrert opp!

Blandkorn

Av I. Fr.-O.

Da Aftenposten hadde fått «pusten» igjen høsten 1945, nærmere bestemt den 17. desember, skrev den redaksjonen:

«— Så kommer vi til den største rekken, de 40 000 passive, men frivillige NS-folk. Så vidt vi forstår vil disse få beskjed om å møte hos politiet med de siste års skattsedler og bli forelagt en bot alt etter deres økonomiske bæreevne. Det skulle ikke behøve å ta lang tid, når politiet først er kommet i sving og har fått øvelse. Det bør jo bli noenlunde ens satser for det hele land.»

Vi kan vel gi den juristen rett, som karakteriserte denne fremgangsmåten som en — «forenklet strafferechtspleie».

*

Som vi vet, så har våre rettsmyndigheter hatt et svare strev med å få banke inn i hodet på oss, at landssvikanordningen er en «a m'n est ilo'v». Men de har ikke urett i det. For i paragraf 5 står det at straffen kan nedsettes eller «falle helt bort» overfor «den som bare har

ned på tusenvis av mennesker som ikke hadde noen «dåds»-ytelse å rose seg av.

Det er dette skjeve forhold vi søker å få klarhet over.

*

Professor A n d e n'æ s har slumpet til å si adskillige sannhetsord vedrørende oss og vår sak. I «Norsk Sakførerblad», 1945 nr. 2, har han i anledning solidaransvaret for NS avgitt følgende uttalelse:

«Jeg vet at det er mange med meg som ikke er i stand til å innpasse denne regel i sine erstatningsmessige forestillinger.»

Og han tilføyer: «Det later også til at ansvaret er en særnorsk oppfinnelse.»

Håper at han er av samme oppfatning fremdeles. Og det er også å håpe at Aftenposten har tatt seg denne uttalelse ad notam.

*

Om denne «særnorske oppfinnelse» gir prof. Wilhelm Keilhau følgende opplysning i Verdens Gang for 19. juli 1945. Han forteller at han den 10. januar 1941 rettet en henvendelse til regjeringen Nygaardsvold om «det strafferettslige oppgjør med de norske forredere og halvforredere». «Her søkte jeg,» sier han, «å godtgjøre at forrederibestemmelsene i straffeloven var utilstrekkelige og burde suppleres med henblikk på den særlige situasjon som var oppstått ved den tyske okkupasjon.»

Denne henvendelse førte til at der ble nedsatt en straffelovkommisjon med Keilhau som formann. Der ble utarbeidet et utkast, og om dette utkast sier Keilhau:

«Det var i dette utkast fra straffelovkomiteen at det først ble foreslått å gjøre medlemskap i Nasjonal Samling til et straffbart forhold.»

Det må man vel si var en oppdegelse. Her hadde NS-medlemmene gått løse og ledige omkring i 8 samfulle år — uten den minste anelse om at de befant seg i et «straffbart forhold». Men nå

Trygve Engen:

Jeg er ingen landssviker

Kroniken om førkrigstidens, krigstidens og etterkrigstidens

hendinger, slik vi så dem.

Eget forlag, Straumholmen

Pris kr. 11.— til F.r.b. giro 15028

En norsk nordmann fra Norge!

Den 5. april d. å. bragte Aftenposten en melding om at både Danmark og Sverige har truffet spesielle tiltak for å animere turisttrafikken fra Tyskland, — Norge derimot ikke.

I sakens anledning har Aftenposten intervjuet direktør G. B. Lampe i Landslaget for Reiselivet i Norge, og i dette intervjuet avslører direktøren seg som en av de virkelig store i landet, en av dem med en særskilt fremragende «nasjonal holdning».

I Aftenpostens artikkel heter det:

«Ikke norsk turistreklame i Tyskland, Danmark og Sverige åpner reise-kontorer. —

Visumtvangen for vest-tyskere ventes å bli opphevet i Skandinavia i år og danskene har derfor gjort store forbedringer for å ta imot innrykket fra syd, som man tror blir meget stort. Hvordan ligger forholdene an i Norge?

— Vi har fått beskjed om at departementet skal oppheve visumtvangen, men vi har ikke fått beskjed om når den skal oppheves, det har vært snakk om 1. juni, sier direktør Lampe i Landslaget for Reiselivet i Norge. Vi går ut fra at det blir ganske stor trafikk, selv om vi ikke har gjort noe for å reklamere i Tyskland. Reisebyråene får informasjonene på engelsk eller fransk. Vi har ikke plass på vårt budsjett til reklamemateriell på tysk.

— Hva gjør dansker og svensker for å skape reiselyst i Vest-Tyskland?

— Den danske stat har bevilget 160 000 kroner til Turistforeningen for Danmark, som oppretter et kontor i

Frankfurt og et service-kontor ved grensen. Sverige har også planer om å opprette et kontor i Vest-Tyskland, og svenskene har sendt ut trykksaker og reklamemateriell på tysk. Den har også laget utstillinger i forretningsviduer i Tyskland. Men så langt er danskene ennå ikke kommet.

— Vil Landslaget foreslå opprettet et norsk kontor i Vest-Tyskland?

— Vi kommer ikke til å gjøre noe, før vi hører fra Samferdselsdepartementet. Vi har ikke fått noe bidrag til dette, formål, så hvis departementet ønsker et slikt kontor, må vi få en tilleggsbevilgning.»

Landslaget for Reiselivet i Norge — som nyter et meget betydelig statstilskudd — har etter statuttene til formål å fremme reiselivet i Norge — herunder særlig turisttrafikken fra utlandet — både som egen næringsgren og som støtte for annen norsk næringsdrift samt som kulturfaktor. I dette øyemed — heter det — skal Landslaget drive opplysnings- og reklamearbeid innen- og utenlands, utgi turistkarter og en rekke reklamepublikasjoner. Laget har ca. 1000 medlemmer, vesentlig i form av institusjoner og foretagender som er interessert i reiselivet.

Gjennom representasjonen i lagets styre og gjennom betydelige statstilskudd har hele institusjonen et nærmest offisielt preg. Kan disse interesserte kretser være tjent med at lagets utøvende leder dyrker sin personlige jøssingmentalitet i en grad som direkte skader landsviktige næringsinteresser og som legger et latterlighetens skjær over norsk turisttrafikk? Både Danmark og Sverige har forstått sakens viktighet og handlet deretter. Offisielt har også de norske myndigheter oppfattet at det her dreier seg om betydelige interesser for norsk økonomi og har i svar dermed opphevet visumtvangen for tysk innreise. — Men — hva hjelper den slags lettelse all den stund en mann som direktør Lampe gjør lettelserne illusoriske ved å stenge for all propaganda og ved i stedet offentlig å er-

Lagmann Lyngs FARLIGE ANGREP

I akademiske, men drepende ordelag rettet lagmann og stortingsmann John Lyng i den store debatten 21. januar 1952 nedenstående grunnskudd mot det som mange fremstående menn og kvinner i Norge mot bedre vitende har kalt et retts-oppgjør.

«Men jeg tror framleis at det hadde vært riktig å gjennomføre en slik begrensning av oppgjøret på det tidspunkt. Jeg mener at flere titusener av de relativt små saker da kunne vært skåret bort uten at det hadde redusert den generalpreventive virkning, som vi håper oppgjøret må få, og som vel er begrunnelsen for at vi har gjennomført oppgjøret.»

Hvilken forferdelig ting sier ikke en norsk dommer og

klære at man ikke akter å foreta seg noe som helst?

Sikkert nok virker direktør Lampe reklamerende også i Tyskland, men like sikkert på en annen måte enn Norge har interesse av. Eller tror kanskje noen at tyskerne — ianehaverne av Europas sterkeste valuta — er i den grad troskyldige at de ikke forstår å utlegge direktør Lampes utgydelser på riktig vis?

Han er så viss på, direktør Lampe, at det nok blir stor trafikk — kanskje «stor nok» trafikk — fra Tyskland likevel at det ikke er noe å bry seg om at Reiselandslaget forholder seg passivt. Vær ikke for sikker på det! Vi kan bli smertelig overrasket!

Det er grunn til å spørre om direktør Gunnar Berg Lampe er den rette mann på rette plass. Om han ikke snart bør få lov å leke «god nordmann» for seg selv nede i Filipstad og slippe å ha noe med reise- og turisttrafikken å gjøre. — Norsk reiseliv er ikke tjent med en mann som dummer seg så loddrett ut.

Som alle helter fra okkupasjonstiden er også direktør Lampe å finne i kartoteket for den kgl. St. Olavsorden. Den 10. novbr. 1950 ble han ridder av 1. kl. «for fortjeneste av reiselivet i Norge». Det burde vel vært tilføyd «for turisttrafikk fra den rette siden». For det er utvilsomt det som har vært utslasgivende for ordenskollegiet.

H. N. H.

stortingsmann her om det oppgjør — om den politiske avledningsmanøvre i kjempeformat — som for øvrig også bragte ham opp i solen!

Han sier at «flere titusener» (som man altså har ribbet og søkt vanæret som landsforredere) — ikke skulle ha vært dømt...

Dessuten taler han om generalpreventive hensyn som

begrunnelsen for oppgjøret.

Dette er jo opplagt feil. — Fremstående menn i vårt land har påvist at grunnleggende, toneangivende «samarbeid med fienden» ikke engang er blitt påtalt. Hvor blir det da av oppgjørets avskrekkende virkning til en evt. neste gang?

Dette gjelder således den norske kjerneindustriens svære krigsviktige leveranser til Tyskland under den annen verdenskrig!

AL

Den røde virksomhet . . .

(Forts. fra side 1.)

Charles Kramer. Et annet av medlemmene, Nathan Weyl kom senere på andre tanker og ble en av FBI's beste kilder i oppklaringsarbeidet.

Medlemmer av denne gruppe arbeidet blant annet i Landbruksdepartementets Reformkomite, som hadde meget stor makt. Den kunne for eksempel beordre bøndene til å pløye markene sine så grøden ble ødelagt, beordre kollektiv nedsiaktning av husdyr for å redusere bestanden og holde prisene oppe, de kontrollerte hele landbruksproduksjonen og bevilget subsidier.

Som formann i komiteen var oppnevnt en ikke-kommunist, en fabrikant av landbruksmaskiner fra Illinois. — Han trådte imidlertid tilbake etter en kort tid, og fortalte FBI om sine erfaringer, bl. a. at komiteen var behersket av

en sann landeplage av unge jurister som strømmet til Washington, og at de hadde utformet en plan om å innføre kollektiv-systemet i det amerikanske landbruk. De hevdet at de bare følte seg forpliktet til lojalitet overfor saken! Lojalitet overfor De forente Stater (altså overfor fedrelandet) var i deres øyne bare noe for ikke-tenkende mennesker.

Når man tenker over at dette bare er et lite gløtt inn i det omfattende nettverk av spionasje og landsforrederi som har gjennomsyret den demokratiske administrasjon, må en forferdes over den hysteriske «heksejakten» som også den delen av den norske pressen, som vanligvis har kalt seg selv antikommunistisk, har satt i gang mot dem i U.S.A. som arbeider for å avsløre forrederne.

En kongelig resolusjon

Den 18. mai 1940 ble det i statsråd gitt «Kongelig resolusjon om felles overkommando for forsvaret.»

1. Det opprettes en felles overkommando for rikets samlede krigsmakt undernavnet forsvarets overkommando. Sjefen for denne overkommando benevnes forsvars sjef.
2. Forsvarsdepartementet bemyndiges til å gi de nærmere regler for kommandostabens sammensetning og virksomhet samt utferdige instruks for forsvarssjefen.
3. Kommanderende general, generalmajor Otto Ruge, beordres midlertidig som forsvarssjef med bibehold av stillingen som kommanderende general.

Denne Kongelige resolusjon er å finne i «Norsk Lovtidend», London-utgaven som er utgitt i trykken i London og gjenopptrykt i Norge i 1946.

Vi gjengir denne resolusjon fordi forskjellige forfattere, Sistt Sverre Hartmann, når de skriver om kapitulasjonen i Trondheim i 1940 stadig hevder at kapitulasjonen bare gjaldt landtroppene som Ruge hadde kommandoen over. Resolusjonen viser med all ønskelig tydelighet at Ruge hadde kommandoen over «rikets samlede krigsmakt», følgelig også over marinen og luftvåpenet. Det var Ruge som var forsvarssjef som sendte sin befullmektigede til Trondheim for å forhandle om kapitulasjon for den norske krigsmakt — ikke for en del av den!

skulle det bli «en annen dans». Og det ble «dans», ja.

I «Spektrum» nr. 3 1949 side 185 har direktør Lorentz Vogt gitt følgende drepende karakteristikk av denne «særnorske oppfinnelse»:

«Først beslutter man seg til å ta pengene. Så finner man en begrunnelse, hvorved man mener å kune omgå Grunnloven. Men spekulasjoner om hvordan man skal unngå og omgå en lov er ingen oppgave for rettslærde; men vel en fristelse for vinkelskrivere.»

Smak på den, herr Keilhau.

I. Fr.-O.

C. H. B. Benneche: Landsvikoppgjøret og meg. — Protest og kritikk. — Store Bjørns Forlag Oslo. Kr. 10.—. 151 sider.

Sakfører i Stavanger fra 1906, dommer i Stavanger byrett, justitiarius sammesteds og sorenskriver i Idd og Marker, Carl Hakon Borschenius Benneche skriver i sin bok «Landsvikoppgjøret og meg» følgende bemerkelsesverdige linjer:

Når jeg foran har brukt ordet rettsoppgjør skal det ikke være noen erkjennelse av at landsvikoppgjøret i Norge har vært et virkelig rettsoppgjør. For det har det ikke. — Det som foreligger er kun et foreløbig politisk oppgjør fremmanøvrert av englandsfarerne og kretsen med de allierte i ryggen fra først av og i hensikt å ødelegge politiske motstandere, som hverken var tysksinnet eller engelsk-sinnet, men norsk-sinnet.

Kritikk mot bokens tittel imøtegås slik:

Og når jeg i det følgende gir en fremstilling av den behandling der er blitt meg til del — er det ikke fordi jeg mener at min person har krav på noen interesse fremfor de mange tusen landsmenn som også er blitt ram-

Dommer Benneches bok

Av Alexander Lange

met — jeg ville langt ha foretrukket å tie stille om meg selv — men fordi jeg ved å fremholde detaljene i saken mot meg (de jeg har grundig kjennskap til) tror å kunne gi leserne et mere overbevisende inntrykk av den skjedd urett.

Jeg tror at en hvilken som helst leser av justitiarius Benneches — så vidt jeg kan se — bunnsolide arbeide vil måtte innrømme at han gjennom sine fotografisk skarpe skildringer av sine opplevelser gir den trenede menneskekjenner og jurists syn på u-lovens virkninger, i et fersk og uferdig samfunn, som derved ble stoppet i veksten. Hvor lenge?

Bokens innhold antydes i disse kapiteloverskrifter:

Okkupasjonen.
Arrestert og internert.
Rettsaken og dommen.
Skadberg og Iebu.
Elverumsfullmakten og den konstitusjonelle nødrett.
Solidaransvaret.
Erstatningsdirektoratet.
Rettsoppgjøret og dets organer.
Gjenopptagelse.
Den avsluttes med et fyl-

dig utvalg av avslørende dokumenter i Benneches angrep på krisejussens og lovløshetens hjemlige jungel, hvor Ola Utledning & Co. nå har rådet grunnen i snart 10 år.

Illustrerende er eksempelvis bilagenes stenografiske referater fra Sven Arntzens og Jens Chr. Hauges lynkursus i krisejuss for oppadstrebbende, unge jurister i Oslo 4.—8. juli 1945. Arntzen begynte med å sitere dav. biskop Berggravs «Folkedommen over NS»:

«Hva lå der i den handling å være medlem av NS. Svaret er enkelt og kjent av alle. NS gikk ikke bare sammen med fienden i den kamp han førte, NS benyttet seg av fiendens våpen til under kampen å overfalle sitt eget folk. Mens folket lå der bakbundet av GESTAPO og WEHRMACHT'S bajonetter over seg, — grep NS anledningen til å herje offeret og fremme sine egne formål.»

Takket være Arntzens — likesom Erik Solems rehabiliterende behov — brøt dommedagsjussen som torden ut av storoksen Arntzens munn. De unge statsadvokatdisipler lyttet henført: Opp nu brødre til et dekkede bord, de ledende

stillinger og de fete boer! La ikke Grunnlovens «gamle klisjeer» stenge for dette skjønne vårbrudd (d.v.s. disse rettsbrudd).

Arntzen skjenket dem biskop Tvebotn Berggrav i fulle skåler:

«Hele partiet NS var en sammensvergelse mot det norske folk. Det var en dobbelt sammensvergelse. Først en sammensvergelse mellom NS-folk innbyrdes, så en sammensvergelse mellom disse og fedrelandets fiender. Det var en aktiv sammensvergelse. Vi kom i fare hver eneste mann og kvinne og barn i dette land. Det var en blodig sammensvergelse. Den levet på trusler og vold. Den slo ned og drepte. Det er handlinger som NS skal stå til regnskap for. Det var ikke ett parti, men en legion. Man kunne ikke uten risiko melde seg ut. Har noen i gamle Norge sett et politisk parti hvor man ble satt i fengsel, hvis man kom til den oppfatning, at partiet ikke hadde rett og derfor bad seg strøket av medlemslisten!

Oksen Arntzen hadde atter

skum om sine feber. Han var ikke lenger LAUDABEL, men nettopp derfor kom de juridiske ynglinger i slik ekstase at de glemte at biskopens siste bemerkninger — hvis de var sanne — iallfall befriet enhver for straffeskyld, som ikke meldte seg ut av NS...

For sikkerhets skyld ga riksadvokat ad hic! dem en siste sprøyte: «Hvis... folket får noen følelse av at myndighetene svikter — at vi faller tilbake til førkrigstidens sendrekthet, overbærenhet og bløthet, da... risikerer vi at folket tar saken i sin egen hånd... (Dommerne Alten, Fougner, Hanssen og Larssen lystret dog ikke dette vink hva alm. medlemskap angår.)

(Forts. neste nr.)

3—4—5 I POLITIKKEN

Den lille gutten spør sin far: «Pappa, hvorfor kom de tre store sammen på Bermuda?» — «For å beslutte at man kunne møte den fjerde i Berlin.» — «Og hvorfor traff de fire hverandre i Berlin?» — «For at de kunne bli enige om å møte den femte i Genève.»

AVISINNLEGG

er ofte meget verdifulle — især hvis man har for store sko.

JOAO DAS REGRAS

En «ny» rett

Autorisert oversettelse for Folk og Land

12

KRIGSFORBRYTERE

Siden ikke en eneste alliert soldat eller general inntil nu er blitt straffedømt, blir den logiske konsekvens av Nürnbergdommen den — merkelig nok! — at bare de som er blitt beseiret ved våpen har begått brudd på lovene for krigsførselen...

Brannbomber, terrorangrep mot utelukkende sivile mål, som for eks. mord på uskyldige kvinner og barn i hundretusenvis, barbariske handlinger av absurd ødeleggelsesraseri som for eks. luftangrepene på Dresden, mot hvilke den gamle Gerhart Hauptmann som øyenvitne nedla en flammende protest, attentatet på de nøytrale ved å beordre deres skip til allierte kontrollhavner og med de såkalte

«navy certs», — et overgrep helt i strid med alt som heter folkerett, men som fortsatte endog etter at krigen var over, — alt dette og meget mere (for ikke å snakke om bolsjevikene og atombombene over Japan), — alt dette regnes ikke for «krigsforbrytelser», men som humanitære og demokratiske krigshandlinger.

Vi skal her bare anføre et typisk eksempel på hvordan de påståtte tyske «krigsforbrytelser» ble lagt frem i Nürnberg:

«Den sovjetrussiske anklager, oberst Pokrovskij, omtalte med utstudert overlegg generaloberst Jodl som «oberst». — Jodl karakteriserte et av de jugoslaviske dokumenter anklageren la frem som «fullkommen og absolutt idioti». Dette dokument var underteg-

net av Keitel som «generaloberst». Dokumentet inneholdt en befaling om å skyte de jugoslaviske soldater som var tatt til fange av det fjerde alperegimentet. Jodl uttalte at Keitel var blitt utnevnt til feltmarskalk flere år før dette dokument var datert og undertegnet, og at der aldri hadde eksistert noe fjerde alperement.»

(«Reuter», 7. 6. 1946).

Med hensyn til den «berytetede befaling» om skytning av «commando»-soldater er det av interesse å kjenne til hvem som hadde med deres militære utdannelse å gjøre. Sjeffinspektøren for disse sabotasje-grupper var lord Rothschild, det fremste medlem av den engelske forgrening av denne «berømte» hebraiske familie. I anledning av at en høy amerikansk utmerkelse ble overrakt «oberst» Rothschild (bli ikke redd, kjære leser, for han tok aldri selv del i noe slag), meddelte «Times» den 13. 4. 1946 følgende biografiske data om «obersten»:

«Lord Rothschild utdannet mange sabotasje-grupper for Frankrike, og de ble mottatt med åpne armer av frontsoldatene.»

I et intervju ga «oberst» Rotschild følgende opplysning om sin virksomhet:

«Den viktigste del av arbeidet bestod i å anbringe bomber, — hemmelig.»

Hva disse hemmelige — av jøden Rotschild instruerte — agents virksomhet videre besto i, så kom storadmiral Raeder inn på det:

«Raeder ble hvit av raseri, da David Fyfe insisterte på at han skulle svare ja eller nei på om Hitlers beryktede befaling om mord på «kommando»-soldater hadde hans tilslutning...

Raeder utbrøt: — Jeg fikk Hitlers befaling og pliktet å bringe den videre! Våre gutter i Arbeidstjenesten som ble tatt til fange ble bundet med et rep om hodet og benene!»

Hvis lignende forbrytere «anbragte bomber» i Palestina, ville den britiske presse skrike opp om «terroristiske angrep»! Hvis imidlertid det samme hendte med den onde «Wehrmacht» og denne brukte tilsvarende kampmetoder, da ville det straks hete — «krigsforbrytelser»!

VII

FORBRYTELSE

MOT MENNESKEHETEN

Enda en gang, foranlediget ved et lite skarpsindig angrep i en Lisboa-avis på vår kjære medarbeider, dr. Alfredo Pimenta, erklærer vi herved på samme måte og kompromisløst at vi betrakter den ensidige beskyldning mot Tyskland for forbrytelser mot menneskeheten som den mest uforskammede ironi i Verdenshistorien!

Idet vi helt ser bort fra det faktum at det fantastiske antall personer, som påstås myrdet av tyskerne, under prosessen svingte mellom 5, 6, 8, 10, 12 — ja, helt opp til 20 millioner mennesker (det ville ha gjort et bedre inntrykk om man var blitt enige om et tall, da dette ville ha lydt mindre falskt!), er det på sin plass å peke på hykleriet hos de «dommere i egen sak» som regner seg for rene og ubeflekket, som med indignasjon taler om «forbrytelser mot menneskeheten», samtidig med at der i halvannet år har pågått en langsom utryd-

Av DAGBLADETS saga

Herr redaktør,
«Venstrelinas» hederverdige organ i Oslo beskyldes av og til for ikke å holde klar kurs. Denne beskyldning treffer i allfall ikke bladets holdning til fienden i de to måneder krigen varte, og kort etter kapitulasjonen. Jeg synes at noen sitater fra dengang nu har interesse, og jeg tar for å vise sammenhengen også med et par som visstnok har stått i Deres blad.

Dagbladet skrev:

25. april 1940: «Vi har håp om, at alt praktisk samarbeid vil foregå i de avgitte gjensidige lojalitetsforskringers ånd. Da vil de tyske myndighetene kunne stole på fortsatt lojalitet fra befolkningen både i Oslo og i de besatte distriktene.»

4. mai 1940: «Som okkupert land må vi gjøre vårt beste for at samarbeidet blir så godt og lojalt som mulig fra folkets og alle norske myndigheters side.»

6. mai 1940: (fra Stockholm): «Dagens Nyheter meddeler fra Namsenområdet, at en der nå treffer norske og tyske soldater i kaermatslig samtale. Det finnes ingen fi-

entlig innstilling mellom nordmenn og tyskere.»

7. mai 40 (i anledning av Kohts angrep på biskop Tvebotten): «Hva biskop Berggrav og andre fremtredeende nordmenn i de okkuperte landsdelene har gjort for å bringe ro og orden og lojalt samarbeide i stand, er en patriotisk gjerning av livsviktig betydning for disse landsdelene både nå og i framtiden, og derved for hele Norge. Vårt beste håp for framtiden ligger i at dette arbeid kan fortsette med full tillit fra begge sider.»

10. juni 1940: «Fred i Norge». «Den knappe meldingen fra den norske overkommando i Tromsø gjør sterkere inntrykk på alle norske enn noen stormelding fra krigsfrontene i Europa. I aktivt samarbeid med de tyske myndighetene må nå hele folket ta følgene av den nye stillingen.»

14. juni 1940: «Kongen og regjeringen lot avgjørende politiske momenter gå forbi, flyktet i interesse for sin egen person til England og slepte endog sønner av vårt land med for å adlyde Englands befaling og interesse. De har

delse av det tyske folk ved hjelp av sulterasjonen på 1050 kalorier.

De har ingen rett til å tale om redslene i konsentrasjonsleirene eller anbringe seg på dommersetet, når man med velberedd hu forvandler hele Tyskland til en «konsentrasjonsleir»!

A lage et stort nummer av «tvangsarbeidet» til de utenlandske arbeidere, som ble bedre betalt i Tyskland enn de noensinne ble betalt i sine egne land, lyder ikke bra i munnen på dem som siden kannonene sluttet å brøle reduserte det tyske folk til slavearbeidere» og utplyndret Tyskland på en måte som historien hittil ikke har opplevet!

A prate om tvangsdeportasjoner tilkommer ikke dem som brutalt fordrev 20 millioner mennesker fra Øst-Tyskland!

A karakterisere raselovene i Nürnberg fra 1935 (de forbød som bekjent ekteskap mellom tyskere og jøder) som «forbrytelser mot menneskeheden» gjør et merkelig inntrykk i munnen på en rase som i om-

latt oss i stikken. Vi må nå prøve å ordne oss uten dem.»

Det er jo ganske klart, herr redaktør, at når vårt kjære asfaltorgan kunne følge denne faste «lina» var det fordi den stemte fmed Oslopublikums oppfatning på den tid. Gatesalget har jo sine krav.

A. K.

Menneskene og deres medskapninger

Ringerikes Blad melder i en overskrift på første side tirsdag: Gauper herjer i Adal. Stykket nedenunder forteller at det er rådyrene det går ut over.

Buskerud Blad melder i en overskrift i mandagsnummeret: Rådyrene herjer i Hole.

Nå er hverken rådyr eller gauper så stedbundne at de tar noe for å reise fra Adal til Hole eller omvendt. Det var derfor en rimelig tanke å la gaupene uforstyrret ta seg av rådyrplagen.

Men dessverre virker slike overskrifter som litt av en mobiliseringsordre blant jaktinteresserte i nabolaget: Riflen blir tatt ned av veggen og skauen trålet av sportstrente karer. For en stor del folk som elsker villmarken. Mange av dem har både gjennom egne opplevelser og gjennom lesning av Fønhus' bøker fått en indre forståelse og sympati for villdyrene. Men en slags besettelse har gitt menneskene den ide at hans hånd skal gripe inn i og regulere alt i naturen. Slik setter han den i passe skikk for sivilisasjonens tørre og kalde, men brann-farlige kløkt.

Intet villdyr innretter seg helt etter menneskelige planer: Rådyrene gnager der de helst ikke skulle, — gaupene tar en og annen gang en sau. Men naturen har en iboende kraft som gir likevekt mellom alle de skapninger den frembringer: Øker vegetasjonen blir planteeternes antall større. Øker planteeterne i antall vil også rovdirene øke. — Blir rovdirenes tall for stort vil de ete hverandre. Blant de liysformer jeg kjenner er det bare øglene som har fått lov å opphøye seg til enerådende. Men deres tid ble begrenset: de døde ut. Kulturmennesket er heller ikke mer enn en del av naturen og bør kanskje være forsiktig med å uteske dens likevektskrefter. Men også i sin «grusomhet» sikter naturen mot liv — mere og mangfoldigere liv. Utviklingen fra de eldste geologiske perioder viser en stadig økende mengde av livsformer. Utviklingen er ikke ensrettet.

Annerledes forholder det seg med de impulser som utgår fra den menneskelige kløkt: Rette rekker av ensartethet letter oversikten. Det gjelder grønnsaker på et jorde og trær i en hage, dyr i et bur eller bås og pasienter på et sykehus, varer i et lager eller

I støpeskjeen med samfunnet

Alle som har studert historien er vel klar over at enhver kultur står for fall. Store kulturer er utsløtt, nye er bygd. Så kommer barbarene, de som er herdet av fattigdom og slit, de som enda ikke har fått sans for levestandard og nytelse og renner de siviliserte overende.

I dag frykter de fleste hvite for Sovjetblokken som dominerer slik at Europa ser ut som et lite Korea, et vedheng til et gigantisk kontinent. Et kontinent ledet av en beslutsom klikk, med større mål enn folk flest.

Hvorfor er det slik?

Årsaken, hvor finner vi den?

Det er vi som har skylden!

Det er deg selv, din slekt, din ætt som bærer ansvaret for at vår kultur ikke har stort annet igjen enn å vente på de første barbarhorder.

Hva har du gjort for å hindre massenes opprør?

Forstår du fullt ut kravet om hevni fra de undertrykte individer og folkeslag?

Tror du det lar seg gjøre å utrydde Nord-Amerikas innvånere, indianerne, stolte negerstammer og Australias urfolk og millioner asiater og legge resten i slaveleirer for at vi og våre luksuskvinner skal kunne meske oss i billige varer? Og uten at det skal få konsekvenser?

fanger i et fengsel, soldater i avdeling eller huser i en by. Og det gjelder de klare, logiske og fint utspekulerte formler som har forært oss vannstoffbomben.

Det lettest oversiktlige av alt er ørkenen, vannstoffbombens sannsynlige resultat.

En gang vil villmarkens sønner og døtre, elskere og elskerinner blant menneskene oppdage at overfor det siviliserte øde, som hviler på logikk, er alle ville dyr våre venner, selv de farligste. — Derfor blir det ikke slutt på å rette siktet mot det sjeldne og spennende vilt: men siktekornet og siktestolen vil bli overført fra magasingeværet til fotoapparatet med kikkertlinse. Og de heldige jegere vil sende sine ublodige trofeer til avisene, der de forhåpentlig vil fortrengte statsmennenes taler og forhandlinger. Pressen vil ikke tape noe på det: Samtlige statsmenns åndelige produkter ville være bare gjort kjedelige, dersom man ikke risikerte at resultatet av dem ble et apokalyptisk mareritt.

En gang vil menneskene kunne rette blikket mot sivilisasjonens lyskilde uten å blendes av dens stråler. Og de vil oppdage hva den består av, selve den logiske tankes grunn.

En ting er lik seg selv. O er lik O. Amen.

Med stadig våkne øyne kretser kløktens menn, de månesyke, omkring dette sentrallegeme av tomhet. Satsens uimotsigelighet holder de angrepne fangen i en tragisk sirkulærgang, som ingen — uten døden — kan fri dem fra.

O. d'A.

Den hvite manns senere historie er ikke stort annet enn en serie plyndringstokter, sjørøveri, livsvarig okkupasjon og utsugning av fargede folkeslag.

Vi, med britene i spissen gikk ut og gjorde alle folkeslag til slaver, og når alle var bastet for kremmervognen, så kom de store handelskriger mot de første kolonister fra Portugal, Spania og Hellas.

Da så de lå i støvet, frarandet sine kolonier kom turen til å starte en serie verdenskriger mot den flinkeste industrimakt og farligste handelsmakt, Tyskland. Så ble det penger å tjene, alle hysener ville være med og plyndre den slagne konkurrent, 5000 patenter som tilhørte privatfolk stjal de, de fremste vitenskapsmenn ble bortført som slaver for å arbeide videre for verdens griske herrer.

Men demokrati er det. Vi må tro på demokratiet, vi må angre og bli gode demokrater!

Hvilken svindel!

Hva er det de tyske sjefer ble dømt til krigsforbrytere for mot alt dette?

Men bolsjevismen, vil du svare, — er den noe bedre?

Nei, det er den ikke. Men den har kanskje større mål enn bare griskhet og nytelsessyke. Og den er vel ikke verre mot sine fiender og undersætter enn de vestlige var det mot sine egne for hundre år siden.

Oswald Spengler så det, Erich Ludendorff så det, men vi kjører videre mot avgrunnen, reaksjonen seiert.

Vannstoffbomben er vår kulturs siste blomst. Fortjener den å leve videre?

I støpeskjeen med menneskene, med samfunnsformene, med hele den siviliserte og degenererte verden — — —

OLA O. FURUSETH.

Irriterende.

Hvis man ikke sier tingene på en irriterende måte, kan man ikke godt la være å si noe, for ingen bekymrer seg om noe som ikke bekymrer dem!

G. B. Shaw.

HVEM KAN SKAFFE

blind frontkjemper et godt piano til rimelig pris. Musik er hans eneste adspredelse.

Henvendelse redaksjonen, Boks 1407, eller tlf. 55 76 56.

PA PENT LANDSTED

nær Tjøme ønskes for mai måned enten en dame eller herre til hagearbeide for enslige NS. Lønn etter avtale.

Bill. mrk. «Wiese» sendes ekspd.

«NASJONAL SAMLING»

(ukeavisen) årg. 33—34 og 35—36 innbundet til salgs. Tilbud sendes ekspedisjonen. Bill. mrk. «Tilbud».

Jeg ønsker

en liten jobb for våren og sommeren i Oslo. Håndverker (pensjonert)!. Henv. ekspedisjonen.

Fortsetter i neste nummer

U R

I vekkerur, stueur og kaminur fører jeg det beste som kan oppdrives, nemlig

Junghans VEKKERUR

fra kr. 19.— til kr. 32.—

REISEVEKKER

i skinnetui til kr. 54.—

KAMINUR (bordur)

fra kr. 179.— til kr. 331.—

STUEUR

fra kr. 182.— til kr. 280.—

ARMBÅNDSUR

kommer ennå meget uregelmessig, men jeg fører alle de kjente merker — Omega, Tissot, Longines, Cyma, Certina, Revue etc. Skriv til meg og oppgi prisklasse De ønsker i ur, og jeg skal ta ut ett som De skal bli tilfreds med. Dette er en tillidssak men lesere av denne avisen kan være sikker på reell behandling.

R. Gjessing

Urmaker
DRAMMEN

Skrivemaskiner

«OPTIMA»

Portable m. koffert. 1 års garanti, kr. 515.— netto.
Tysk toppkvalitet.
Avbetaling innrømmes
SVERRE JACOBSEN
Hseng.

Eventyret om Solbris

300 sider — Rikt illustrert
Kr. 13.— innb.
Portofritt ved forskudd
Et lite restopplag selges nå ut. Hvis De ennå ikke har den må De benytte anledningen.
Restopplaget selges av Sverre Jacobsen
Hseng

Vi pirket hull på . . .

(Forts. fra side 1)
iallfall de årene jeg var i Narvik. Da lå Narvik åpen for angrep fra vest. Men det er vel sannsynlig at det er annerledes nu.

Akkurat som fortene ved Sildvik, var heller ikke Ramsund Befestninger noe den norske nasjon hadde tatt alvorlig før 1940. Dette fremgår av et brev jeg engang fikk fra min venn, ulønnet kaptein M. . . .

«Det er ganske pussig. Før din tid i Narvik var jeg som ulønnet kaptein i Festningsartilleriet sjef for Narvik-avsnittet med Ramsund Befestninger uten at departementet fant det nødvendig at jeg inspiserter Ramsund. Det ble svart at det var nærmest en formsak at jeg ble overflyttet fra Agdenes til Ofoten: «Det blir ikke bruk for Dem.»

Norge ble selvstendig i 1905, men i de årene som fulgte var det ikke et eneste politisk parti — utenom N.S. — som hadde forklart sine landsmenn at en stat som ikke har et brukbart militært vern og som ikke har viljen til å bruke det — ikke er noen stat. Istedenfor å si sannheten, den harde, kolde, usentimentale sannhet — løy de nasjonen full, slik at massevis av skikkelige mennesker trodde på tøv om at ingen ville angripe en liten fredelig nasjon, trodde på det fantastiske vrøvlet om at en forutseende utenriksledelse ville kunne varsle i så god tid at det ble anledning til å ruste opp og gjøre alt klart.

Derfor ble da også mentaliteten slik en kunne vente den. Den ble rett og slett utrolig, og dette fikk han nok merke avdøde general Harald Johannessen, min første divisjonssjef i 6. divisjon. Han var en sjef jeg alltid satte svært høyt. Fremragende dyktig. Et mannfolk, men født i et feilaktig land. Han hørte ikke hjemme i en nasjon med bare 48 dagers rekruttskole. For der fantes ikke en dråpe sivilt blod i general Harald Johannessens flotte soldater-skikkelse.

Og derfor fikk han også mange mot seg og møtte svært liten forståelse. Således kom en dag en ansett borger av Tromsø til meg og sa:

«Sjefen Deres, denne general Johannessen, må jo være gal!»

«Hva!» protesterte jeg. —

«General Johannessen gal? Aldri i verden!»

«Joda,» fortsatte den ansette borger. «Han er gal. Sprøyte gal! Det må han jo være, når han tror at Norge engang skal få bruk for dette forsvaret sitt!»

Så kom da 1940, da vi fikk se hvor avholdte vi var. Våre kjære venner tyskerne og engelskmennene kjørte over Nordsjøen med topstrykk på alle kjeler for å hilse på oss, og tyskerne kom først. De var til og med snarere enn vår forutseende utenriksledelse. For om denne skriver major Langeland i sin bok «Dømmer ikke»:

«Jeg skal nedenfor peke på at det framsyn utenriksminister Koht representerte, satte ham i stand til å varsle faren og foreslå mobilisering 12 timer etter at tyske soldater var kommet i land i Norge.»

Imidlertid skal man ikke si at der ikke også fantes framsyn her i landet.

Således ble artilleriforsvaret i Narvik forsterket.

Utover høsten 1939 hadde jeg hatt 1 — en — kanon. — Narviks kanon. — Den ene. Den uforglemmelige. Kaliber 7,5 cm. Men innunder jul ble den forsterket med 2 — to — til. Kaliber 6,5 cm. Effektiv skuddvidde 3000 m. Med denne artilleristyrke skulle jeg avvise fiendtlig flåteangrep mot Narvik, en ganske vanskelig oppgave, idet divisjonens Bergartilleribataljon i desember 1939 avgir denne uttalelse:

«De 6,5 cm. bergkanoner egner seg slettes ikke for den oppgave de er tiltenkt. Å bruke disse kanoner mot mål på sjøen hører ingensteds hjemme.»

Forholdene i Narvik vinteren 1939/40 har gjort et så uforglemmelig inntrykk på en av mine offiserer, at han setter seg ned og skriver brev til meg:

«Nå skal jeg si at det bevilges penger til forsvaret. — Det er ikke som i vår glansperiode, da regimentet, når krig var å befrykte, hadde en beholdning på 16 par ski. Husker Du de to spretne kanonene fra 1868 som skulle bestryke Ofotfjorden — Beisfjorden — Rombakken og dessuten andre småfjorder med vik og sund? Jomen sa jeg spretne! For hvert skudd

— i beste fall 1 på 5 minutter — spratt de 10—15 meter tilbake så gnistene føk. Det gjaldt om å holde seg på tilbørlig avstand. De var ikke å spøke med de karle!»

Hvorledes vi disponerte de 6,5 cm. kanonene?

Vi anbragte dem oppe i høyden øst for byen, siktet dem inn mot havneinløpet, plagget dem fast og håpet at fienden, når han engang kom, ville styre inn i skuddlinjen. Vi la med andre ord ut selvskudd. «Glück muss der Mensch haben», tenkte vi. Er lykken god, treffer vi med første skudd. Og det vil være bra. For noe 2. skudd vil vi aldri få tid til.

Det fullstendiggjør bildet av den militære trøstesløshet når jeg forteller at da tyskerne kom i 1940 hadde jeg vært sjef for mitt regiment i 7 år, men uten en eneste gang å ha sett mitt regiment. Det var aldri inne til øvelse.

Man kunne ikke vente det skulle bli noen soldatnasjon på denne måten, og det ble det da heller ikke.

Således har en skiløpervenn fra Narvik fortalt meg denne historien:

«Vi som tjenestgjorde ved Landvernsjonerkompaniet under kaptein Gundersen lå innkvartert nede i havna og ble vekket av skytingen og eksplosjonene da panserskipene ble senket. Vi løp naturligvis ut og begynte å ordne oss. For kaptein Gundersen var kommet og hadde kommandert oppstilling. Men da han så at vi måtte rappe oss så vi kunne komme avgårde i en fart, var det noen som skreik:

«Marsjere? Er'n blitt gæl'n nå? Vi kan da vel ikke marsjere før vi har fått mat og kaffe!»

Og dette var noe av det som hendte før og under de stormende begivenheter i Narvik 9. april 1940.

Men er nasjonen blitt klokere siden da?

Vårherre veit!

IEdre kultivert dame,
skilt, allsidige inter., eget hus på landet, ø. bekj. m. absolutt dannet sympatisk herre s. setter pris p. pent hjem.
Bill, mrk. «Dyrevenn».

Hotell Britannia
DRAMMEN

Benytt HÅNDSKOMAKEREN i Neuberggt. 15 - Oslo

Overrettsaksfører
Ketil Harnoll
Munkedamsv. 5, Oslo
Tlf. 42 21 30

O.r.saksfører
SOLVEIG STANG
Alm. praksis.
Bokføring. Mangfoldiggjøring (Stensilering).
Konferanse etter avtale.
Tlf. 37 96 26, Bentsebrugt. 16c. oppg. A. II. Oslo.

Tannlege Maamoen
Hansteensgt. 2
Telef. 44 36 99 - 44 43 33

Tannlæge
MARTIN KJELDAAS
Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

Ny, viktig bok om rettsoppgjøret

C. H. Benneche:
LANDSSVIKOPPGJØRET OG MEG

.... Kritikk og protest
150 sider, kr. 10.—

En ny, kritisk, juridisk, saklig utredning av rettsoppgjøret og dets forhistorie, med støtte i opplysninger fra so-renskriver Benneches egen sak.

STORE BJØRN
Box 4052, Oslo.

FOLK og LAND

Ansv. redaktør og utgiver:
FINN BRUN KNUDSEN
Utkommer i Oslo
Redaksjon:
Postboks 1407, Oslo
Telefon 55 76 56

Ekspedisjon og kasse:
Kierschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96

Abonnementspriser:
Kr. 16.00 pr. år, kr. 8.00 pr. halvår. Sverige, Danmark: kr. 20.00 pr. år, kr. 10.00 pr. halvår. Utlandet for øvrig: kr. 24.00 pr. år, kr. 12.00 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 30.00 pr. år, kr. 15.00 pr. halvår.
Løssalgspis: 40 øre

Annonsepris:
32 øre pr. millimeter over en spalte
Bruk postgironr. 16450
Sambandstrykkeriet
Oslo